

D.H. LAWRENCE

OĞULLAR VE
SEVGİLİLER

Çeviri: TÖLİN NUTKU

5. BASKI

can
modern

D.H. LAWRENCE
OĞULLAR VE
SEVGİLİLER

Can Modern

Oğullar ve Sevgililer, D.H. Lawrence
İngilizce aslından çeviren: Tülin Nutku
Sons and Lovers

© 1985, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1985

5. basım: Aralık 2019, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: İMAK Basım Yayın Ticaret ve Sanayi Limited Şirketi
Akçaburgaz Mah. 137. Sokak No: 12
Esenyurt, İstanbul
Sertifika No: 45523

ISBN 978-975-07-0978-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750709784

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

D.H. LAWRENCE
OĞULLAR VE
SEVGİLİLER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Tülin Nutku

D.H. Lawrence'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bakire ile Çingene, 1990

Gökkuşakğı, 1990

Âşık Kadınlar, 2009

Ölen Adam, 2010

Lady Chatterley'in Âşığı, 2012

D.H. LAWRENCE, 1885'te İngiltere'de, doğdu. İlk romanı *The White Peacock* (Beyaz Tavuskuşu) 1911'de, ikinci romanı *Günahkâr Ruhlar* 1912'de basıldı. Yarı otobiyografik romanı *Oğullar ve Sevgililer* (1913) Lawrence'ın kendi yaşamöyküsünü, genç bir adamın annesiyle ilişkisi ve bu ilişkinin başka kadınlarla ilişkilerini nasıl etkilediğiyle ilgili güçlü bir psikanalitik incelemeye dönüştürüyordu. 1915'te yayımlanan *Gökkuşağı*'nda, Brangwen ailesinin üç kuşak öyküsü aracılığıyla toplum ve ruhsal değişimi ele alınıyordu. Kitabın devamı niteliğindeki *Âşık Kadınlar* 1920'de yayımlandı. Onu yine aynı yıl 1920'de *Kayıp Kız*, 1926'da *Kanatlı Yılan*, 1928'de *Lady Chatterley'in Âşığı*, 1929'da *Ölen Adam*, 1930'da *Bakire ile Çingene* adlı romanlar izledi. Aynı zamanda çok iyi bir şair, öykü ve deneme yazarı olan D.H. Lawrence, özellikle romanlarıyla XX. yüzyıl İngiliz edebiyatının en etkili yazarlarından biri oldu. Lawrence, 1930'da Fransa'nın Vence kentinde öldü.

TÜLİN NUTKU, TED Koleji'ni bitirdikten sonra DTCF Arkeoloji ve Pedagoji bölümlerinden mezun oldu. Fakülte eğitimi sırasında Tiyatro Kürsüsü'ne devam etti. Tiyatro ve müziğe duyduğu tutku onu Timur Selçuk'tan ders almaya yöneltti. Uzun bir süre profesyonel müzisyen olarak çalıştı. 1980'den bu yana çeviri yapıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

I

Morel'lerin evliliğinin ilk yılları

“The Bottoms”, “Hell Row–Cehennem Sokağı”nın yerini aldı. Cehennem Sokağı, Greenhill Yolu’ndaki derenin kıyısına sıralanmış, saz damlı, bel vermiş kulübelere oluşmuş bir mahalleydi. Burada, iki tarla ötedeki küçük yataklarda çalışan kömür madeni işçileri yaşardı. Dere, kömürleri makaranın çevresinde bir çember içinde yorgun argın ayak sürüyerek dönen eşeklerle dışarı çekilen bu küçük maden ocaklarının yüzünden güçbela büyüebilmiş akçağağaçların altından akardı. Çevredeki kırlıkların dört bir yanı bu ocaklarla doluydu; bazıları II. Charles devrinden beri çalışıyordu ve madencilerle eşekler, mısır tarlalarıyla otlaklarda küçük kara lekeler ve garip tepecikler oluşturarak, karıncalar gibi toprağın içinde yitip giderlerdi. Yer yer toplu halde ya da çiftler çiftler yapılmış bu madenci kulübelerinin, kaba saba, garip biçimli çiftlikler ve çiftlik evleriyle birlikte yayılmış olduğu bölge, Bestwood köyüydü.

Sonra, altmış yıl kadar önce, ansızın bir değişiklik oldu. Küçük maden yataklarının yanı sıra büyük sermayelerin madenleri ortaya çıktı. Nottinghamshire’la Derbyshire’in kömür ve demir yatakları keşfedildi. Carston, Waite ve Ortak’ları belirdi. Bu heyecan sürüp giderken, Lord Palmerston, Sherwood Ormanı’nın kenarındaki Spinney Parkı’nda şirketin resmî açılışını yaptı.

Bu sırada kötü ünü dillere destan Cehennem Sokağı yandı ve pisliğin büyük bir kısmı temizlendi.

Carston, Waite ve Ortakları iyi bir şeye çıktıklarını görererek, Selby'yle Nuttall'dan gelen nehir vadilerinin aşığılarına yeni kuyular açtılar, çok geçmeden altı kuyu birden çalışır oldu. Demiryolu, Nuttall'dan, ormanların arasındaki kumtaşlarının tepesinden aşarak, Cartusian'ların harap manastırıyla Robin Hood'un Kuyusu'nu geçti, Spinney Parkı'na, oradan da mısır tarlalarının arasında büyük bir maden olan Minton'a yöneldi; Minton'dan da Bunker Tepesi Vadisi'ndeki çiftlikleri geçerek ikiye ayrıldı ve kuzeye, Crich ve Derbyshire tepelerine bakan Beggarlee'yle Selby'ye ulaştı; altı maden, kırların ortasına çakılmış kara başlı çivileri andırıyordu ve güzel bir zincirin, demiryolunun halkalarıyla birbirine bağlanmıştı. Madencilere yer sağlamak için Carston, Waite ve Ortakları, Bestwood yamaçlarında bloklar yaptırdılar. Sonra da vadede, Cehennem Sokağı'nın yerinde, Bottoms'ı kurdular.

Bottoms, altı bloktan oluşuyordu. Üç sıradan ikisi, oyuna hazır bir domino tahtasındaki noktalar gibiydi. Bir blokta on iki ev vardı. Bu çift sıra konutlar, Bestwood'dan inen dikçe bir yamacın eteğine oturtulmuştu ve hiç değilse tavan arası pencerelerinden Selby'ye uzanan vadinin tatlı eğimi görünüyordu.

Evler derli toplu ve sağlam yapılmıştı. Çevrelerinde şöyle bir dolaşıldığında, en uçtaki blokun gölgesinde çuha ve taşkıran çiçekleri ekili küçük ön bahçeler, güneş alan tepedeki blokun önündeysse hüsnüyusuf ve karanfiller, tertemiz ön pencereler, küçük verandalar, kurtbağrıncıdan yapılmış çitler ve çatı pencereleri görülebilirdi; ama bu dış görünüşü ve madencilerin karılarının daha yerleşmedikleri konuk odaları da buraya bakıyordu. Blokların iç yanında yüz yüze olan oturma odasıyla mutfak, evin arkasındaydı ve çorak arka bahçeye, onun da arkasında

kül çukurlarına bakıyordu. Uzayıp giden sıra sıra kül çukurlarının arasında, çocukların oynadığı, kadınların dedi-kodu ettiği, erkeklerin de sigaralarını tütürdükleri dar geçit vardı. Yani bu denli iyi yapılmış ve güzel görünüşlü Bottoms'daki yaşamın gerçek koşulları hepten çirkindi çünkü insanlar mutfakta yaşamak zorundaydılar; mutfaksa o berbat kül çukurlarına açılıyordu.

Bottoms yapılahı on iki yıl olmuştu ve Mrs. Morel buraya taşınmaya hiç de can atmıyordu. Bestwood'dan dönüşte de hep alt yandaki patikadan geçiyordu ama yine de yapabileceği en iyi şey buydu. Üstelik tepedeki blokların birinde en uçta bir evi, bir tanecik de komşusu, evin öte yanında da öbür komşularda olmayan bir bahçe şeridi vardı. Uçta bir ev sahibi olmakla, "ara" evlerdeki öbür kadınlardan farklı bir tür aristokrasinin tadını çıkarıyordu çünkü kirası haftada beş şilin yerine beş şilin, altı pensti ama durumdaki bu üstünlük de Mrs. Morel için öyle aman aman bir avuntu değildi.

Otuz bir yaşında, sekiz yıllık evliydi. Ufarak, narin yapılı ama kesin tavırlı bir kadındı; Bottoms'daki kadınlarla ilk ilişkileri onu biraz ürküttü. Temmuzda gelmişti, eylülde üçüncü çocuğunu doğuracaktı.

Kocası madenciydi. Yeni evlerine taşınalı üç hafta olmuştu ki, fuar ya da panayır başladı. Morel'in bunu bir tatil fırsatı sayacağını biliyordu. Açılır açılmaz da pazar-tesi sabahı erkenden gitti. Çocukların ikisi de çok heyecanlıydı. Yedi yaşındaki William, kahvaltısını eder etmez, o da gitmek için bütün sabah sızıldanıp dursun diye daha beş yaşındaki Annie'yi bırakarak fırlayıp panayırın çevresini şöyle bir kollamaya gitti. Mrs. Morel işini gördü. Daha komşularını pek tanımiyordu, küçük kızını güvenip de kiminle göndereceğini bilemiyordu. Bu nedenle onu akşam yemeğinden sonra kendi götürmeye söz verdi.

William yarımda çıkageldi. Yerinde duramayan, açık renk saçlı, çilli, Danimarkalı ya da Hollandalıymış gibi bir havası olan bir oğlandı.

“Yemeğimi yiyebilir miyim anne?” Bağırarak başında kepiyle içeri daldı. “Bir buçukta başlıyormuş, adam öyle söylüyor.”

“Hazır olur olmaz yersin,” diye yanıtladı anne.

“Daha hazır değil mi?” diye bağırdı. Mavi gözleri öfkeyle bakıyordu. “Öyleyse ben de dışarıda yerim.”

“Öyle bir şey yapamazsın. Beş dakikaya kadar hazır olur. Saat daha yarım.”

“Başlayacaklar,” diye ağlamaklı bir sesle bağırdı oğlan.

“Başlarlarsa ölmezsin ya,” dedi anne. “Hem saat daha yarım. Koskoca bir saatin var.”

Çocuk aceleyle sofrayı hazırlamaya başladı. Üçü de hemen oturdular. Kızarmış hamurla reçel yiyorlardı. Ansızın William, iskemlesinden sıçrayarak ayağa kalktı ve hiç kımıltısız durdu. Uzaktan atlıkarıncanın ilk gürültüleri ve bir boru sesi duyuluyordu. Annesine bakarken yüzü titredi.

“Söyledim sana!” diye bağırarak kepini almak için askıya koştı.

“Yemeğini de al, daha biri beş geçiyor. Demek ki sen yanlış biliyormuşsun... Paramı almadın,” diye annesi bir solukta bağırdı.

Çocuk bir koşu geri döndü. Parasının az oluşundan düş kırıklığına uğramıştı; tek söz etmeden çıkıp gitti.

“Gitmek istiyorum, gitmek istiyorum.” Annie ağlamaya başladı.

“İyi ya, gidersin öyleyse, mızımız sıska seni!”

Öğleden sonra yüksek çitin alt yanındaki tepeyi kızını kucagında taşıyarak zorlukla tırmandı. Tarlalardan samanlar toplanmış, sığırlar yerlerine dönmüştü. Her şey sıcak, dingindi.

Mrs. Morel panayırları sevmezdi. İki sıra at vardı, biri buharla çalışıyor, öbürünü de bir tay çekiyordu; üç org gıcırtilı sesler çıkarıyor, ateş eden tabancaların garip çatırtısı duyuluyor, hindistancevizi satan adamın insanı ürküten ciyak ciyak bir sesle sıraladığı saçma sapan laf kalabalığı, Aunt Sally Man'in bağırıışları ve büyüteçle küçük bir delikten seyredilen resimlerin önünde duranların çığlıkları geliyordu. Anne oğlunu, Wallace aslanının çadırı önünde, bu ünlü aslanın nasıl bir zenciye öldürüp iki de beyaz adamı sakatladığını anlatan resimlere gözlerini dikip kendinden geçmiş buldu. Yanına gitmedi, Annie'ye karamela aramaya koyuldu. Tam bu sırada William gelip önünde durdu, çılgınca heyecanlıydı.

"Geleceğini söylememiştin – neler var değil mi? Şu aslan üç tane adam öldürmüş... Paramı harcadım... Şuraya bak, şuraya!"

Cebinden iki tane yumurtalık çekip çıkardı. Üstlerinde pembe yabangülleri vardı.

"Hani o mermerleri deliklerin içine soktuğun yer var ya, orada kazandım işte. Çift attım –tanesi bir peniye– üstlerinde yabangülleri var, bak. Bunları istedim."

Anne, onları kendisine vermek için istediğini biliyordu.

"Hmm," dedi. Hoşuna gitmişti. "Çok güzel."

"Sen taşır mısın? Kıracağımdan korkuyorum." Annesinin gelmesiyle heyecanı son kerteye varmıştı, ona her yanı gezdirerek, ne varsa gösterdi. Delikten resimlere bakılan yerin önüne gelince, annesi ona resimleri bir tür öykü biçiminde anlattı, çocuk sonuna dek büyülenmiş gibi dinledi. Yanından hiç ayrılmıyordu, iyice sokulmuş, küçük bir oğlan çocuğunun annesi için duyduğu gururla göğsü kabarmıştı. Küçük siyah bonesi ve peleriniyle hiçbir kadın onun kadar zarif bir hanımefendi olamazdı. Tanıdıklarına rastladıkça gülümsüyordu. Yorulunca oğluna dönerek, "Ee, şimdi mi geliyorsun, sonra mı?" dedi.

“Hemen gidiyor musun?” Çocuğun yüzü sitemliydi.

“Hemen mi ne demek? Saat dördü geçiyor. Biliyorum *ben.*”

“Neden hemen gidiyorsun?” Çocuk ağlamaklı bir sesle üsteledi.

“İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin.”

Oğlu, annesinin gitmesine izin verdiği için yüreği paramparça, yine de panayırı bırakamayarak durmuş onu izlerken, küçük kıızıyla yavaşıca uzaklaştı. Anne, Moon and Stars’ın önündeki açıklığı geçerken adamların bağır-dığını duydu, burnuna bira kokusu geldi, kocasının da barda olabileceğini düşünerek adımlarını sıklaştırdı.

Altı buçukta oğlu eve döndü, yorulmuş, yüzü biraz solgun ve bir şeye üzülmüş gibiydi. Kendi farkında değildi ama annesinin tek başına gitmesine izin verdiği için canı sıkındı. O gittikten sonra panayırın tadı tuzu kalmamıştı.

“Babam döndü mü?” diye sordu.

“Hayır.”

“Moon and Stars’da zaman öldürüyor. Penceredeki kara tenekeden o delikli nesnenin arasından gördüm onu, kolları sıvalıydı.”

Anne kısaca, “Ha! Hiç parası yok. Az da verseler çok da, haftalığını alırsa rahatlayacak,” dedi.

Ortalık kararırken, Mrs. Morel dikiş dikecek kadar görmemeye başlayınca, kalkıp kapıya gitti. Her yanda heyecanın sesi, tatilin tedirginliği vardı; sonunda bu, ona da bulaşmıştı. Yan bahçeye çıktı. Kadınlar panayırdan eve dönüyorlardı, çocukların kucağında ya yeşil ayaklı bir kuzu ya da tahta bir at vardı. Arada, taşıyabileceği kadar yüklenmiş bir adam yalpalayarak geçiyordu. Bazen de ailesiyle, iyi bir koca geliyordu, huzur dolu; ama çoğunlukla kadınlarla çocuklar yalnızdılar. Hep evde oturan analar, yolun kenarında kıyısında durmuş dediko-

du ediyorlar, son ışıklar da giderken, ellerini, beyaz önlüklerinin altında kavuşturuyorlardı.

Mrs. Morel yalnızdı ama o alışıktı buna. Oğluyla küçük kızı yukarıda uyudukları için, arkasındaki evi ona yerinden kıvıldamaz ve sarsılmaz görünüyordu ama yoldaki bebek nedeniyle kendini çok kötü hissediyordu. Dünya çekilmez görünüyordu –en azından William büyüyünceye değin– onun için hiçbir şey söz konusu olmazdı; çocuk büyüyünceye değin kendisi için yalnız ve yalnız bu sıkıcı katlanma vardı. Çocuklar! Bu üçüncüyü göze alamamıştı bir türlü, istememişti. Baba, bir yandan içkiden şişerek, birahaneenin birinde bira servisi yapıyordu. Onu küçümsüyordu ve ona zincirlenmişti. Gelen bu çocuk, onun için çok fazlaydı. William ile Annie de olmasa yoksulluk, çirkinlik ve anlamsızlıkla bu mücadele yüzünden canından bezerti.

Ön bahçeye çıktı, kendini dışarıda dolaşmak için çok ağır hissediyor ama yine de evde duramıyordu. Sıcak etkiliyordu onu ve geleceğe baktığında yaşamının görüntüsü diri diri gömülmüş duygusu veriyordu.

Ön bahçe kare biçimliydi, kurtbağrından bir de çiti vardı. Orada durup kendini çiçeklerin kokusuyla ve solan güzelim akşamlarla sakinleştirmeye çalıştı. Mrs. Morel'in küçük bahçe kapısının karşısında, yüksek çitin altından ve biçilmiş çayırın yanarı ışılısının arasından tepeye çıkan bir merdiven vardı. Başının üstünde gök, ışıkla titreşiyor, nabız gibi atıyordu. Işıltı, tarlalardan çabucak battı; toprağa ve çitlere sisli bir akşam karanlığı çöktü. Hava biraz daha karardığında, tepenin üstünden parlak bir kırmızılık belirdi, bu kırmızılıktan panayırın uzaktan gelen gürültüsü duyuluyordu. Arada çitlerin altındaki patikaların biçimlendirdiği karanlığın uçurumundan doğru adamlar çıkıp yalpalayarak evlerine dönüyorlardı. Genç bir adam, tepenin eteğine doğru az buçuk dikleşen yerde koşarken

ayağı kayınca, gürültüyle merdivene düştü. Mrs. Morel titredi. Adam toparlanıp insanın içine dokunan bir tavırla sanki merdivenin ona bir zarar vermek isteyeceğini düşünmüşçesine kötü kötü küfretti.

Mrs. Morel yaşamının hiç değişip değişmeyeceğini düşünerek içeri girdi. Yavaş yavaş bunun olamayacağını kavramaya başlamıştı. Genç kızlığından öylesine uzakta kalmış gibiydi ki, Bottoms'daki arka bahçede yürüyen, ağırlaşmış kadınla, on yıl önce Sheerness'da dalgakıranın üstünde tüy gibi koşan insanın aynı kişi mi olduğunu düşündü.

“Ne yapacağım *ben?*” dedi kendi kendine. “Tüm bunlarla ne yapacağım *ben?* Üstelik bir de çocuğum olacak şimdi! Bu hesapta ben yokmuşum gibi geliyor.”

Bazen yaşam birini yakalayıp bedenini sürükler, öyküsünü tamamlar ama yine de gerçek değildir bu; kendini aşağılanmış gibi hissettirir ona.

“Bekleyeceğim,” dedi Mrs. Morel kendi kendine, “bekleyeceğim, beklediğim şey hiç gelmeyecek olsa bile.”

Sonra mutfağı toparladı, lambayı yakıp ateşi canlandırdı ve ertesi gün yıkanacak çamaşırları ayırıp suya bastı. Uzun saatler boyunca iğnesi kumaşın arasından düzensiz aralıklarla parladı. Arada duralayıp rahatlamak için biçim değiştiriyordu. Bu arada da hep çocukları için elinden gelebileceğinin en fazlasını nasıl yapabileceğini düşünüyordu.

On bir buçukta kocası geldi. Yanakları kıpkırmızıydı, kara bıyıklarının üstünde kalan yerler pırıl pırıl parlıyordu. Hafifçe başını salladı. Kendinden hoşnuttu.

“Oo, küçük sevgilim, beni mi bekliyordun? Anthony'ye yardım ediyordum da, bil bakalım bana ne verdi? Pis bir yarım kron, o canına yandığımın teklifi de...”

Mrs. Morel, “Daha verirse biraya harcayacaksın sanmıştır,” diye kısaca kesti onun sözünü.

“Ama harcamadım, gerçekten harcamadım. İnan bana. Bugün çok az içtim.” Sesi yumuşadı. “Bak, sana zencefilli çörek, çocuklara da hindistancevizi getirdim.” Çöreklerle kıllı nesneyi masanın üstüne bıraktı.

“Yoo, sen hayatında hiçbir şeye teşekkür etmezsin değil mi?”

Kadın uzlaşmak ister gibi hindistancevizini alarak içinde sütü olup olmadığını anlamak istermişçesine salladı.

“Yemin ederim ki en iyisiydi. Bill Hodgkisson’dan aldım. ‘Bill,’ dedim, ‘üç tane cevizi ne yapacaksın? Bi tanesini ver de benim oğlanla eksik eteğe götüreyim.’ O da, ‘Olur oğlum Walter,’ dedi, ‘hangisini beğeniyorsan seç.’ Ben de birini aldım ve ona teşekkür ettim. Onun gözünün önünde sallamadım ama o bana dedi ki: ‘O en iyisi Walt.’ İşte görüyorsun ki en iyisini seçmişim. Şu Bill Hodgkisson iyi heriftir vesselam. Aslandı!”

“Bir adam sarhoş olursa, ne olursa alır işte böyle. O da sarhoştur herhalde.”

“Hadi oradan maskara karıcık seni, kimmiş sarhoş, bileyim bakayım?”

Morel kendinden fazlasıyla hoşnuttu. Bütün günü “Moon and Stars”da geçirmişti. Gevezeliğini sürdürdü.

Çok yorgun olan Mrs. Morel bu laf kalabalığından iyice usanarak, kocası ateşi karıştırırken olabildiğince çabuk yatağa girip yattı.

Mrs. Morel eski ve iyi bir kasaba ailesinden geliyordu. Ailesi, Albay Hutchinson’la çarpışan ve sonuna değin yüreklilikle her cemaati bağımsız sayan kilise sistemini savunmuş ünlü kişilerdi. Büyükbabası dantel imalatçısıydı ve Nottingham’daki birçok dantel fabrikatörüyle birlikte o da iflas etmişti. Babası, George Coppard mühendisti – iriyarı, yakışıklı, kendine güvenen biriydi. Açık renk teni ve mavi gözleriyle gurur duyardı ama en çok övündüğü, dürüstlüğüydü. Gertrude ufak tefek ya-

pısıyla annesine benzerdi ama sert, gururlu ve boyun eğmez huylarını Coppard'lardan almıştı.

George Coppard için yoksulluğu, ona sıkıntı veren tatsız bir şeydi. Sheerness'daki doklarda başmühendisti. Mrs. Morel –Gertrude– ikinci kızıydı. Gertrude, annesini hepsinden çok severdi ama onda Coppard'ların zeki, kavgacı ve atak mavi gözleriyle geniş alnı vardı. Şefkatli, şakacı, iyi yürekli annesine karşı babasının takındığı zorba tavırlardan nefret ettiğini anımsıyordu. Sheerness'daki dalgakırana koşup babasının çalıştığı gemiyi nasıl da bulmuştu. Tatlı, oldukça da gururlu bir çocuk olduğundan, doklara her gittiğinde adamların onu el üstünde tuttuğunu ve şımarttığını anımsıyordu. Yardımcısı olduğu, özel okulda yardım etmekten haz duyduğu, komik, yaşlı müdireyi anımsıyor, John Field'in verdiği Kutsal Kitap'ı da hâlâ saklıyordu. On dokuz yaşındayken John Field'le birlikte kiliseden eve yürüyerek gelirlerdi. Field, iyi kazanan bir tüccarın oğluydu. Londra'da koleje gitmiş, sonra da kendini işe adanmıştı.

Babasının evinin arkasındaki asmanın altında oturdukları o eylül öğleden sonrasını tüm ayrıntılarıyla anımsıyordu. Asma yapraklarının arasından süzülen ışıklar, ikisinin üstünde dantel bir örtünün süsleri gibi desenler oluşturuyordu. Yapraklardan bazıları sapsarıydı. Düz, sarı çiçeklere benziyordu.

“Sakin kıvılda,” diye bağırdı Field. “Saçların... Neye benzediğini bulamıyorum. Bakır ve altın kadar parlak, yanık bakır kadar kırmızı, güneşin vurduğu yerlerde altından iplikçikler var. Kahverengi demeleri çok garip. Annen fare rengi, diyor.”

Gertrude onun ışıl ışıl gözlerine baktı. Sakin yüzü, içinde kabaran sevinç pek göstermiyordu.

“Ama sen, bu işi sevmediğini söylemiştin,” diye üstel dedi.

Oğullar ve Sevgililer, hem Kuzey İngiltere'de bir madenci kasabasında yaşayan Morel ailesinin hem de başkahraman Paul Morel'in romanıdır. En çok da Paul Morel ile annesi Gertrude Morel arasındaki karmaşık ilişkinin romanı...

Mrs. Morel, kaba saba bir adam olan, içkiye düşkün kocasında aradıklarını bulamayınca, tüm umutlarını oğullarına, özellikle de Paul'a bağlar. Buyurgan annenin dayanılmaz sahiplenme duygusu, Paul'un yaşamını baştan sona etkileyecek, yalnızca babasıyla olan ilişkisine değil, âşık olduğu iki kadınla ilişkilerine de egemen olacaktır.

Ülkemizde genellikle *Lady Chatterley'in Âşığı* romanıyla tanınan ünlü İngiliz yazar D.H. Lawrence'ın başyapıtlarından *Oğullar ve Sevgililer*, büyük ölçüde otobiyografik özellikler taşır. Romanın başkahramanı Paul Morel, birçoklarınınca Lawrence'a benzetilmiş; sarhoş gezen madenci baba ve ona direnen güçlü anne tiplerinin de yazarın kendi anne ve babasını andırdığı ileri sürülmüştür.

#modernizm #otobiyografik #aileromanı #işçisınıfı #gençlik #sanat

Kapak resmi: William Glackens

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-0978-4

9 789750 709784